

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 10.12.1999
KOM(1999) 644 endelig

KOMMISSIONENS RAPPORT TIL DET EUROPÆISKE RÅD

med henblik på at bibeholde de nuværende strukturer på sportsområdet og at bevare sportens samfundsmæssige funktion inden for Fællesskabets rammer

- *Helsingfors-rapporten om sport* –

OVERSIGT

1.	Indledning	3
2.	Udviklingen i Europa risikerer at svække sportens opdragende rolle i samfundet	3
3.	Fællesskabet, medlemsstaterne og idrætsbevægelsen bør understrege og styrke sportens opdragende rolle i samfundet	4
3.1.	Udnyttelse af sportens opdragende rolle	5
3.2.	En fælles kamp mod doping	5
4.	Klare retlige rammer for sporten	6
4.1.	Voldsom stigning i antallet af konflikter	6
4.2.	Behov for en fælles indsats	7
4.2.1.	På fællesskabsplan.....	8
4.2.2.	På nationalt plan.....	9
4.2.3.	Idrætsorganisationerne.....	9
5.	Konklusion	10

1. INDLEDNING

På mødet i Wien den 11. og 12. december 1998 mindede Det Europæiske Råd "om erklæringen om sport, der er knyttet til Amsterdam-traktaten, og som anerkender sportens samfundsmæssige betydning" og opfordrede "Kommissionen til at forelægge Det Europæiske Råd i Helsingfors en rapport med henblik på at bibeholde de nuværende strukturer på sportsområdet og bevare sportens samfundsmæssige funktion inden for Fællesskabets rammer". Med denne rapport imødekommer Kommissionen opfordringen fra Det Europæiske Råd.

På baggrund af denne opfordring og under henvisning til erklæringen til Amsterdam-traktaten har der været afholdt en række høringer (med den olympiske bevægelse, idrætsforbund, sportsindustrien, medierne, regeringerne og EF-institutionerne) navnlig i forbindelse med møderækken om sport inden for Den Europæiske Union, der blev afholdt i Olympia den 20.-23. maj 1999. Sport er en aktivitet, som mere end noget andet berører og samler borgerne i Den Europæiske Union, uden hensyn til alder og stilling. Over halvdelen af borgerne dyrker regelmæssigt sport enten i en af de 700 000 klubber, der findes i EU, eller uden for klubregi. Næsten to millioner trænere, instruktører og frivillige er beskæftiget inden for sportsverdenen, enten som en del af deres arbejde eller i deres fritid.

Idrættens plads i samfundet, som noget alle har gavn af, er truet af forskellige nye fænomener, der er dukket op i de seneste år, og som undertiden kompromiterer idrættens etik og organisationsprincipper. Som eksempel på sådanne fænomener kan nævnes volden på stadioner, korrupsionen, den udvidede anvendelse af doping, udnyttelsen af unge idrætsudøvere og jagten på hurtig profit til skade for en mere afbalanceret udvikling af idrætten.

I denne rapport gives forslag til, hvordan det kan lade sig gøre at forene sportens økonomiske dimension med den dimension af sporten, der vedrører det folkelige, opdragelsesmæssige, samfundsmæssige og kulturelle aspekt.

2. UDVIKLINGEN I EUROPA RISIKERER AT SVÆKKE SPORTENS OPDRAGENDE ROLLE I SAMFUNDET

Selv om sporten praktiseres og organiseres på forskellig vis i de forskellige EU-lande, er der mange fælles kendetegn, som gør det berettiget at tale om, at der eksisterer en fælles europæisk sportsmodel, baseret på fælles holdninger og principper.

I de senere år har en række forhold haft indflydelse på den europæiske sportsmodel:

- Den stigende popularitet, som sporten har fået, set i forhold til antallet af idrætsudøvere og tilskuere. Kampene i forbindelse med de sidste verdensmesterskaber i fodbold blev overværet af i alt 37 mia. seere, svarende til næsten 600 mio. seere pr. Kamp;
- Sportens internationalisering med en voldsom forøgelse i antallet af internationale konkurrencer. I 1999 blev der i Europa afholdt 77 verdensmesterskaber og 102 europæiske mesterskaber;

- den økonomiske dimension af sporten har fået et hidtil uset omfang, hvilket f.eks. kan illustreres med den voldsomme stigning i antallet af TV-rettigheeder: Værdien af de TV-rettigheeder, som IOC har forhandlet på plads, er steget fra 441 mio. dollar i 1992 (De Olympiske Lege i Barcelona) til et forventet beløb på 1 318 mio. for De Olympiske Lege i Sydney i 2000.

Disse forhold har en vis positiv indvirkning på idrætten og på samfundet som helhed. Antallet af job, der direkte eller indirekte er skabt af sportsindustrien, er således steget med 60 % i løbet af det sidste tiår, og det ventes, at man kommer op på tæt ved 2 mio. job. Det må imidlertid samtidig anerkendes, at de omtalte forhold også kan give anledning til konflikter.

Dette manifesterer sig først og fremmest ved at kalenderen overbelastes af sportsbegivenheder, hvilket, sammen med det krav om resultater, som lyder fra sponsorerne, kan være en af grundene til at anvendelsen af doping er steget.

En anden konsekvens er, at antallet af økonomisk interessante sportsbegivenheder er i voldsom stigning, hvilket kan føre til, at den kommercielle side fremmes på bekostning af den sportslige side og at sportens plads i samfundet trues.

For det tredje kan visse sportsaktører og storklubber være fristede til at træde ud af forbundene for derved at få mest muligt ud af sportens økonomiske potentiale ud fra snævre egoistiske hensyn. Denne tendens kan skade princippet om økonomisk solidaritet mellem den professionelle sport og amatøridrætten, samt det op- og nedrykningssystem, som findes i de fleste forbund.

Man har yderligere kunnet konstatere, at de unge, der stadigt tidligere deltager i sport på højt plan, går en risikofyldt fremtid i møde, da de ofte ikke får nogen erhvervsuddannelse, deres fysiske helbred og mentale sundhed kan tage skade, og deres overgang til anden beskæftigelse kan være vanskelig.

3. FÆLLESSKABET, MEDLEMSSTATERNE OG IDRÆTSBEVÆGELSEN BØR UNDERSTREGE OG STYRKE SPORTENS OPDRAGENDE ROLLE I SAMFUNDET

I erklæringen om sport, knyttet som bilag til Amsterdam-traktaten understreges "*sportens samfundsmæssige betydning, navnlig dens identitetsskabende rolle og dens evne til at bringe mennesker sammen*". Fysiske aktiviteter og idræt bør have en plads i EU-landenes uddannelsessystemer.

De værdier, som fysiske aktiviteter og idræt repræsenterer (lige muligheder, fair play, solidaritet etc.) skal også udbredes af sports- og idrætsforeninger. Alle socialgrupper og aldersgrupper har en eller anden form for berøring med sport, og sporten indtager derfor en central plads i samfundet og har en vigtig opdragende rolle.

3.1. Udnyttelse af sportens opdragende rolle

I Kommissionens "Hvidbog om almen uddannelse og erhvervsuddannelse"¹ understreges det, at *"ordet viden i dets bredeste forstand defineres som tilvejebringelse af grundlæggende, teknisk og erhvervsrelateret viden"*. Sidstnævnte hænger sammen med den enkeltes *"evne til at samarbejde, til at arbejde i grupper, kreativitet og stræben efter kvalitet"*; kvaliteter der fremmes af sporten. Man kunne på den baggrund opstille følgende mål for fællesskabsforanstaltningerne inden for uddannelsesprogrammerne:

- at give idræt og fysiske aktiviteter en **mere fremtrædende** plads i skolen med støtte fra fællesskabsprogrammer;
- **at gøre det lettere** for idrætsudøvere at blive omskoleet, og lette deres senere integration i arbejdslivet;
- **at fremme** en tilnærmelse af de idrætsuddannelser, som iværksættes i de enkelte medlemsstater.

Europarådet har endvidere med rette understreget, at idrætsverdenen også er *et ideelt sted at efterleve de demokratiske samfundsprincipper i praksis*². Det fremgår heraf, at de eksisterende fællesskabsprogrammer i højere grad kan anvende sporten som et middel til bekæmpelse af udstødelse, uligheder, racisme og fremmedhad.

Den vold, som af og til udvikler sig i forbindelse med sportsbegivenheder er uacceptabel. De kompetente myndigheder bør, som led i Den Europæiske Unions målsætning om at dens borgere sikres en høj grad af beskyttelse i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, intensivere deres samarbejde for at forhindre denne form for vold.

3.2. En fælles kamp mod doping

Det Europæiske Råd i Wien understregede ligeledes sin *"bekymring over omfanget og de alvorlige følger af doping inden for sporten"*. Rådet understregede, at der er brug for en mobilisering i Den Europæiske Union, og opfordrede medlemsstaterne til sammen med Kommissionen *"at undersøge, hvordan man kan intensivere bekæmpelsen af denne fare"* i samarbejde med de sportslige organer.

De foranstaltninger, som Kommissionen³ i et nært samarbejde med medlemsstaterne har iværksat, sætter ind på tre forskellige fronter:

- **Henvendelser** til Den Europæiske Gruppe vedrørende Etik. I sin udtalelse fremsætter gruppen forskellige forslag til hvad myndigheder og idrætsorganisationer kunne gøre;
- **sammen** med den olympiske bevægelse at arbejde for oprettelsen af et internationalt antidopingagentur, der skal være uafhængigt og åbent;

¹ «Undervise og lære - på vej mod det kognitive samfund», Hvidbog om almen uddannelse og erhvervsuddannelse, Publikationskontoret, Luxembourg, 1995.

² "Social cohesion sport", and Clearing House - Europarådets afdeling for sport - Comitee for the Development of Sport, Strasbourg, marts 1999.

³ "Fællesskabsplan til bekæmpelse af doping inden for sport", KOM (1999) 643 af 1.12.99.

- **en mobilisering af** EF-instrumenter med henblik på at supplere de ationer, der allerede er iværksat i medlemsstaterne, inden for forskning, folkesundhed, uddannelse og ungdom men også i relation til forebyggelse og samarbejde, som angivet i den tredje søjle. Der forestår stadig et arbejde med at forbedre koordineringen af lovgivningen.

De omtalte foranstaltninger vil dog ikke få nogen virkning, hvis ikke de offentlige myndigheder og idrætsorganisationerne griber ind overfor de forhold, der er årsag til den stigende anvendelse af doping. Idrættens almindelige udvikling afhænger også af, hvordan kampen mod doping udvikler sig.

4. KLARE RETLIGE RAMMER FOR SPORTEN

Som det understreges i konklusionerne fra den europæiske møderække om sport, der blev afholdt af Kommissionen i maj 1999 i Olympia, skal *sporten være i stand til at tilpasse sig de nye kommercielle rammer, som sporten er undergivet, uden samtidig at miste sin identitet eller sin autonomi, som understreger de funktioner, som sporten varetager inden for det sociale, kulturelle, sundhedsmæssige og uddannelsesmæssige område.*

Selv om traktaten ikke indeholder nogen specifikke bestemmelser om sport, skal Fællesskabet dog påse, at de initiativer, som træffes af de nationale myndigheder eller af sportsorganisationerne er i overensstemmelse med de EF-retlige regler, herunder navnlig de principper, der gælder for det indre marked: fri bevægelighed for arbejdstagere, etableringsretten og fri levering af tjenesteydelser m.v.

Det kan i den forbindelse vise sig hensigtsmæssigt at vedtage ledsageforanstaltninger eller foretage en koordinering eller fortolkning på fællesskabsplan, som f.eks. i forhold til bekæmpelse af doping. Sådanne tiltag skulle styrke retssikkerheden ved udøvelsen af idrætsaktiviteter og styrke idrættens samfundsmæssige funktion på fællesskabsplan. Det kan derimod ikke på fællesskabsrettens nuværende stade komme på tale at iværksætte programmer eller udbetale støtte i større omfang, ligesom der heller ikke kan gennemføres en fællesskabspolitik for sport.

4.1. Voldsom stigning i antallet af konflikter

Den økonomiske udvikling, der kan observeres på idrætsområdet, og de løsninger, som forskellige offentlige myndigheder og idrætsorganisationer har søgt anvendt på de problemer, som denne udvikling afstedkommer, gør det ikke umiddelbart muligt at bibeholde den aktuelle struktur på sportsområdet og at opretholde sportens plads i samfundet. Den voldsomme stigning i antallet af retssager er et tegn på flere spændinger.

- Visse klubber gør indvendinger mod det kollektive salg af TV-rettigheder. Der er anlagt mange retssager ved de nationale domstole og de domme, der er afsagt på nationalt plan, kommer frem til divergerende resultater. Spørgsmålet om kollektivt salg er også blevet rejst i visse sager, der verserer for Kommissionen;
- dommen i Bosman-sagen, som EF-Domstolen afsagde i december 1995 på grundlag af princippet om fri bevægelighed for arbejdstagere, har haft betydelige konsekvenser for den måde sporten organiseres på i Europa. Dommen har i høj grad bidraget til at afskaffe visse former for misbrug og til at fremme mobiliteten

for idrætsudøverne. Idrætsforbundene - som i øvrigt ikke har etableret et nyt system til erstatning for det, som Domstolen tilsidesatte - skønner, at dommen har haft indflydelse på den økonomiske balance mellem klubberne og spillerne, og har givet problemer for uddannelsen af unge i klubberne. Visse klubber, der havde etableret uddannelsescentre for professionelle idrætsudøvere, har måttet se deres bedste folk rejse, uden at få kompensation for de uddannelsesmæssige investeringer, de har foretaget;

- der er forskel på skattelovgivningen og dermed på beskattningen af professionelle idrætsfolk eller af idrætsklubber inden for Den Europæiske Union. Denne situation skaber uligheder mellem de forskellige lande og klubber og bidrager til fænomenet med økonomiske overbud;
- flere af landene i Den Europæiske Union har på det seneste erklæret at ville fastsætte regler til begrænsning af eller rammer for kommercialiseringen af sporten. Selv om disse foranstaltninger er positive, i den forstand at de søger at bevare de sportslige principper og idrættens samfundsmæssige funktion, kan de dog bevirke, at forskellene mellem landene i Den Europæiske Union øges, og kan dermed give problemer i EF-retlig henseende;
- der klages også over forbundenes monopol på afholdelse af sportskonkurrencer, over enkeltpersoners mulighed for at eje flere klubber ("multiple ownership"), reglerne om sportens geografiske opdeling, professionelle klubbers vedtægter samt over forbundenes udøvelse af visse former for kommerciel virksomhed.

Modsat er der under hensyntagen til subsidiaritetsprincippet truffet andre foranstaltninger på fællesskabsplan, som fastlægger de retlige rammer til bevarelse af idrættens almene dimension. Et eksempel er den beslutning, der i 1997 blev truffet i forbindelse med ændringen af direktivet "Fjernsyn uden grænser". Det ændrede direktiv indeholder bestemmelser, hvorefter medlemsstaterne - under overholdelse af de EF-retlige regler - kan træffe foranstaltninger til sikring af, at den brede offentlighed får adgang til de større sportsbegivenheder.

4.2. Behov for en fælles indsats

Det er, som fastslået af Det Europæiske Råd men også af Europa-Parlamentet⁴ og Regionsudvalget⁵, ønskeligt at idrættens samfundsmæssige funktion såvel som den nuværende idrætsstruktur i Europa bevares, men der er behov for nye måder at forholde sig til idrætten på, såvel på EU-plan, under overholdelse af traktatens bestemmelser, herunder især subsidiaritetsprincippet, og med skyldig hensyntagen til idrætsorganisationernes autonomi.

Det nye består i at bevare sportens traditionelle værdier i en tid, hvor sportens økonomiske og juridiske rammer er under forandring. Formålet er at få en helhedsopfattelse af sporten. Denne vision forudsætter at de forskellige aktører (idrætsbevægelsen, medlemsstaterne og Det Europæiske Fællesskab) i højere grad når til enighed om eventuelle tiltag, uanset på hvilket niveau de skal iværksættes. Dette skal gøre det muligt at præcisere, hvilke retlige rammer der gælder for de forskellige aktører på sportsområdet, og på hvilket niveau de er fastsat.

⁴ Europa-Parlamentets beslutning om Den Europæiske Unions rolle på sportsområdet, EFT C 200 af 30.6.97.

⁵ Regionsudvalgets udtalelse om "Den europæiske sportsmodel", nr. 37/99 af 15.9.99.

I betragtning af sportens stigende internationalisering og den direkte indflydelse, som EU-politikken har på sporten inden for Europa, er det i den forbindelse ikke til at komme uden om EU.

4.2.1. *På fællesskabsplan*

Sportssektoren er, for så vidt angår økonomiske aktiviteter, på samme måde som andre økonomiske sektorer undergivet bestemmelserne i EF-traktaten. Ved anvendelsen af traktatens konkurrenceregler på sportssektoren skal der tages hensyn til sportens særlige karakteristika, især den indbyrdes afhængighed mellem idrætsaktiviteter og økonomiske aktiviteter, princippet om lige muligheder og om, at resultaterne ikke er givet på forhånd.

For at skabe klarere retlige rammer, kunne man - med forbehold af den konklusion Kommissionen måtte nå frem til på baggrund af en indgående analyse af den enkelte sag - give eksempler på idrætsorganisationernes aktiviteter.

4.2.1.1. Aktiviteter der ikke er omfattet af traktatens konkurrenceregler.

De regler, som idrætsorganisationerne fastsætter, og uden hvilke sporten ikke kunne eksistere, eller regler, som er nødvendige for idrættens organisation eller afholdelsen af konkurrencer, vil formentlig ikke være omfattet af konkurrencereglerne. Regler, der er en del af den enkelte sportsgren, er først og fremmest "spillereglerne". Formålet med disse regler er sikre konkurrence på lige vilkår.

4.2.1.2. Aktiviteter der ifølge konkurrencereglerne i princippet ikke er tilladt

Herunder hører en restriktiv praksis i forbindelse med de økonomiske aktiviteter, der har tilknytning til sporten. En sådan praksis, kan især bestå i at begrænse parallelimporten af sportsudstyr, og i at begrænse salget af entrébilletter til stadioner, hvorved tilskuere med bopæl uden for et EU-land diskrimineres i forhold til tilskuere med bopæl i det pågældende EU-land.

Det er ikke tilladt at indgå sponsoraftaler, der lukker et marked, således at andre leverandører udelukkes uden at dette er objektivt begrundet. Internationale transfersystemer, der er baseret på arbitrært fastsatte betalinger, der ikke står i forhold til uddannelsesomkostningerne, synes ikke at være tilladte, uanset spillerens nationalitet.

Endelig vil det formentlig heller ikke - medmindre dette er objektivt begrundet - være tilladt for en idrætsorganisation at anvende sin regeludstedende beføjelse til at udelukke enhver økonomisk aktør fra markedet, som - selv om den pågældende overholder de berettigede kvalitets- eller sikkerhedsnormer - ikke fra den pågældende organisation har kunnet få udstedt dokumentation for, at produkterne opfylder de krævede kvalitets- eller sikkerhedsforskrifter.

4.2.1.3. Praksis, der kan undtages fra konkurrencereglerne

- I den førnævnte *Bosman-sag* anerkendtes, at det var en berettiget målsætning, at sikre en balance mellem klubber, således at der bevares en vis grad af lige muligheder og en vis usikkerhed om resultaterne og at fremme rekruttering og uddannelse af unge spillere. Heraf følger, at aftaler mellem professionelle klubber eller beslutninger truffet af deres sportssammenslutninger, der har til formål at opnå

disse mål vil kunne undtages. På samme måde vil et transfersystem eller standardaftaler baseret på betalinger fastsat på objektive grundlag, og som står i forhold til de uddannelsesmæssige omkostninger eller en eksklusiv ret til at transmittere sportsbegivenheder - begrænset i tid og rækkevidde - ligeledes kunne undtages. Det følger heraf, at man i den forbindelse ligeledes skal overholde traktatens øvrige bestemmelser og især de, der sikrer den fri bevægelighed for professionelle sportsudøvere.

- Sponsoraftaler af kortere varighed, der indgås efter afholdelsen af et udbud, der indeholder gennemsigtige og ikke-diskriminerende udvælgelseskriterier, vil også kunne godkendes.
- Der vil eventuel kunne gives undtagelser ved fælles salg af senderrettigheder, men der skal herved tages hensyn til fordelene for seerne, ligesom det skal påses, at konkurrencebegrænsningen ikke er mere vidtgående end nødvendigt for at tilgodese det nævnte objektive hensyn. I den forbindelse bør det også undersøges, i hvilket omfang der kan skabes sammenhæng mellem det fælles salg af rettigheder og en økonomisk solidaritet mellem den professionelle idræt og amatøridrætten, målsætningen om uddannelse af unge idrætsfolk og om at fremme idrætten i forhold til befolkningen som helhed. I forhold til afståelse af eksklusive senderrettigheder til sportsbegivenheder, vil imidlertid en eneret, der som følge af sin varighed eller sin rækkevidde fører til at markedet lukkes, sandsynligvis være forbudt.

4.2.2. *På nationalt plan*

Også de nationale myndigheder bør gøre retsreglerne klarere for at sporten kan bevare sin nuværende struktur og dens samfundsmæssige funktion.

De nationale forbundsstrukturer kan bevares, hvis man sørger for, at de anerkendes i alle EU-landenes lovgivning. En anden måde kunne være at indgå partnerskabsaftaler mellem staten og idrætsforbundene og ved at give de repræsentative idrætsforbund en særlig status, hvortil man kunne hente inspiration fra de professionelle foreninger. Samtidig bør der foretages en retlig undersøgelse af klubbernes retsstilling, og af kommercielle eller finansielle gruppers opkøb af eller kapitaltilførsel til klubber.

4.2.3. *Idrætsorganisationerne*

Etableringen af klarere retlige rammer for idrætten kræver også, at forbundene gør en indsats for at præcisere deres opgaver og vedtægter. Den hierarkiske opbygning af den europæiske idrætsverden indebærer, at idrætsforbundene i praksis får en monopolstilling. Hvis der eksisterede flere forbund inden for den samme disciplin, ville der være risiko for betydelige konflikter. Desuden er det ved afholdelsen af nationale mesterskaber, og ved udvælgelsen af nationale atleter og hold til internationale konkurrencer ofte forudsat, at der kun eksisterer ét forbund for samtlige idrætsforeninger og konkurrenter inden for samme idrætsgren.

Det er nødvendigt, at forbundene også påtager sig et ansvar for at fremme amatøridrætten og den professionelle sport og at bidrage til den sociale integration af unge, handicappede m.fl. Sådanne opgaver bør udtrykkeligt fremgå af forbundenes vedtægter. Disse ansvarsområder bør slå effektivt igennem i praksis og bør komme til udtryk i form af finansielle mekanismer til sikring af intern solidaritet, og gennem

strukturelle og solidariske relationer mellem konkurrenceidrætten og amatøridrætten. I forhold til aktiviteter, der har en økonomisk dimension, skal der opstilles principper om gennemsigtighed og lige adgang til markedet, om en effektiv og beviselig omfordeling og om klarere kontrakter, samtidig med at sportens særlige karakter understøttes.

Det skal understreges, at traktatens grundlæggende friheder almindeligvis ikke vil hindre sports- og idrætsforeningers fastsættelse af generelle regler, såfremt de er objektivt begrundede, ikke-diskriminerende, nødvendige og overholder proportionalitetsprincippet.

Man skal desuden i et partnerskab med idrætsforbundene finde løsninger på, hvordan der kan udarbejdes alternativer til de transfersystemer, som blev tilsidesat i Bosmandommen.

5. KONKLUSION

På spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen kan garantere, at den udvikling der for øjeblikket kan iagttages inden for sportsverdenen, ikke kommer til at kompromittere de aktuelle strukturer og sportens samfundsmæssige funktion, er svaret klart nej. Traktaten tillægger i hvert fald ikke Kommissionen nogen direkte kompetence på sportsområdet.

Det er nødvendigt at gribe tingene an på en ny måde for at bibeholde de nuværende strukturer på sportsområdet og at bevare sportens samfundsmæssige funktion. Det forudsætter først og fremmest, at de forskellige aktører tager udgangspunkt i de samme sportslige principper:

- Den Europæiske Union anerkender, at sporten har en fremtrædende rolle i det europæiske samfund og finder, at det er af afgørende betydning, at man bevarer sportens rolle som integrationsfremmer i samfundet, dens opdragelsesmæssige rolle og dens bidrag til bedste for folkesundheden og som noget alle har gavn af.
- Sportens integritet og autonomi skal bevares. Opkøb af sportsklubber foretaget af kommercielle organer (kommunikationsgrupper) skal, hvis der gives tilladelse hertil, foregå inden for klare rammer af hensyn til bevarelsen af strukturerne på sportsområdet og idrættens etik.
- Op- og nedrykningssystemet er et kendetegn for den europæiske sport. Dette system giver de små og mellemstore klubber bedre chancer og belønner sportspræstationer.
- Doping og sport kan ikke forenes. Der må ikke ske den mindste svækkelse af kampen mod doping.
- "Handelen" med unge idrætsudøvere skal bekæmpes. Alle unge idrætsudøvere, som klubberne træner med henblik på deres deltagelse i konkurrencer på eliteplan, skal herud over modtage en supplerende erhvervsmæssig uddannelse.

På grundlag af disse principper er der behov for, at der mellem EFs institutioner, medlemsstaterne og idrætsorganisationerne etableres et nyt partnerskab til sikring af samstemmende initiativer, som skal fremme idrætten i det europæiske samfund under

hensyntagen til idrættens værdier, idrætsorganisationers autonomi og subsidiaritetsprincippet.

Hvis aktørerne på sportsområdet (forbund, medlemsstater og EU) ikke foretager nogen koordinering af den måde de handler på, og i stedet handler hver for sig, risikerer de, at disse fælles principper går tabt. En samordnet indsats fra EU, medlemsstaterne og idrætsforbundene vil derimod kunne bidrage effektivt til at værne om sportens plads i de europæiske samfund, samtidig med at sporten organiseres på en måde, der er tilpasset den nye økonomiske virkelighed.